

Anděl

Ráno jsem se probudil se zvláštním pocitem. Ne, že by byl naprosto neobvyklý. Nazdvihl jsem se v posteli a pohlédl nejprve na budík a po té směrem k oknu. Bylo půl desáté a za oknem se převalovalo mdlé podzimní ráno. Můj pocit se rovnal smutku a marnosti. Na druhou stranu však také i očekávání. Můj pokoj, můj byt skýtal bezpečí, dveře byly zamčené, klíč zůstal v zámku celou noc ...

Ale můj neklid nebyl způsoben obavou z mých spoluobčanů. Odtud nepramenila ona podivná atmosféra. Pocházela snad z mlžného počasí? Zcela určitě ne, neboť jsem si dovedl labužnický vychutnávat v teple svého pokoje venkovní nečas. Zvláště v době, kdy jsem měl volno. Byl to naprosto iracionální neklid, strach, obava z toho, že kroky lidstva se ubírají pochybeným směrem. Ale dnes jakoby tato obava ochromovala, paralyzovala. Ale lidský řád a rytmus je mocný. Opustil jsem vyhřátý pelech, plný suchého intimního tepla, provedl ranní hygienu, osmažil vejce na slanině, uvařil čaj a v poklidu posnídal. Po snídani jsem se vzdal všech svých předsevzetí ohledně plánované práce. , Budu celý den doma, blesklo mi hlavou. ,Budu, jen budu a budu přitom vychutnávat bezpečí a teplo svého bytu. Usedl jsem nejprve na pohovku a zapnul rádio. Zvláštní věc! Ze slov moderátorů, z veškerých písní se line marnost, zoufalství a hlavně neklid. Je to všude! Slyším to v rádiu – divnou astrální melodii, smutnou a temnou. Je zaslechnutelná v každé větě, v každém slově. Čas ustrnul. Sedím na pohovce a můj pohled bloudí pokojem. Přesunu se k pracovnímu stolu.

Přejedu dlaní své knihy, rozevřený sešit, ležící pero, telefon i rádio. Nic není s to mě uspokojit. Náhle se do toho svatého ticha ozvalo zazvonění. Čas se prolomil. Jeho ustrnutí se rozpadlo na tisíce střepin. Kukátkem vidím, že za dveřmi neklidně přešlapuje můj přítel. Otvírám.

„Cítíš to?“ ptá se dychtivě místo pozdravu. Přikývl jsem.

„Pojď dál.“ Přítel vešel, usadil se na pohovce, po chvíli, zatímco jsem mu naléval z termosky horký čaj, nervózně vstal, přistoupil k oknu a zase se posadil.

„Šel jsem městem a všichni se chovají nějak divně,“ řekl, když jsem mu donesl nápoj a usedl do křesla. „Všechno zdánlivě funguje úplně stejně,“ pokračoval, „nakupují, městská doprava jezdí, ale ... ale ta strašlivá rozpačitost?“ mávl rukou neschopen pojmout výraz této rozpačitosti.

Řekl jsem mu, že v rádiu se chovají podobně.

„Něco se zkrátka v brzké chvíli stane,“ řekl, usrkuje přitom čaj. „Něco se stane, pokud to již nezačalo, pokud neprobíhají nějaké přípravy či procesy. Něco se stane a ovlivní to zcela zásadně nebo alespoň částečně poměry v nichž žijeme.“

„Ale co ... co se stane a jak se mám zachovat jako subjekt,“ položil jsem si řečnickou otázku. „Jistě to bude zázračný děj, který však jen pootevře dveře aniž by uzdravoval, aniž by rozptýlil strašlivou nejistotu našeho chování, našich vin, hříchů a tužeb. Ptám se: Co s takovým zázrakem?“

Přítel neodpověděl. Po čaji nás neklid vyhnal ven do města. Byli jsme puzeni strašlivou silou a aniž bychom si to uvědomovali, pospíchali jsme na okraj k vrakovišti starých aut. Tu jsem si povšiml, že nejsme sami. Že vrakoviště je magnet. Lidé z celého města jej obklopují, ale neodvažují

se vkročit do jeho středu. I my jsme se zastavili s nábožnou úctou u prvních vraků a zůstali jsme pozorovat hory rezatého plechu a železa.

Po chvíli jsem zpozoroval mezi lidmi neklid. Nějaký člověk s údivem ukazoval prstem vzhůru a všechny pohledy tento udaný směr následovaly. Nad našimi hlavami, nad středem vrakoviště, nad středem lidského smetiště v blíže neurčité výšce se tvoří pouhým okem rozpoznatelné vzdušné víry, všelijak se převalující. Je to nenepodobné smršti, jakási hříčka přírody však tyto víry rozkládá a ony jsou znovu k sobě puzeny, skládají se do pro nás nelogického tvaru a jejich kruhový pohyb se urychluje. Jsme naplněni posvátnou bázní. Tu se ozval výkřik údivu i pochopení. A šíří se šepotem mezi všemi: Ta sestava vírů ... ta sestava... má obrys, má konturu i tvar obrovité postavy v horizontální poloze! Teď to vidíme všichni. Může měřit třicet i sto metrů – to se nedá k vzhledem ke vzdálenosti odhadnout. Jak se víry otáčí a jejich pochyb se urychluje, kontury se zhmotňují a získávají bílou barvu. Mé pero se zdráhá pokračovat, neboť vše co jsme toho dne zažili bylo tak mocné, neuvěřitelné a nepopsatelné.

Promluvím tedy už jenom krátce:

Ona zjevivší se postava po chvíli, za hrobového ticha nás všech dokončila zřejmě svou proměnu a my jsme ji spatřili v pravé podobě anděla. Vznášel se nad námi, ruce upažené jako ukřižovaný Kristus, oděn v bílém rouchu, vlající spolu s jeho vlasy. Hlavu, dosud směřující k pravé paži sklonil důstojně a pomalu dolů, aby nás oblažil svým pohledem.